



Cara Hunterová

Druhý případ inspektora Fawleyho

Tušíte,
co se skrývá
v sousedním domě?

V temnotě

HOST

**Cara
Hunterová**

V temnotě



Cara Hunterová

Druhý případ inspektora Fawleyho

Tušíte,
co se skrývá
v sousedním domě?

V temnotě

BRNO 2019

In the Dark

Copyright © Cara Hunter, 2018

Cover image © Margie Hurwich / Arcangel Images

Cover design © Penguin Random House UK

Translation © Markéta Polochová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-856-7 (PDF)

ISBN 978-80-7577-857-4 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-858-1 (MobiPocket)

Burkemu a Heathovi
Ať spolu prožijete spoustu šťastných dní

Prolog

Otevře oči. Všude kolem tma, jako by měla na očích černou pásku, a těžký zatuchlý vzduch, který už dlouho nikdo nedýchal.

Pozvolna se k životu probouzejí i ostatní smysly. Slyší ohlušující ticho, cítí chlad i podivný zápach. Plíseň a ještě něco, co nedokáže zařadit, něco zvířecího a smrdutého. Zahýbe prsty. Pod nohama má drobný štěrk a vlhko. Pomalu se jí vybavuje, jak se sem dostala, proč k tomu došlo.

Jak jenom mohla být tak pitomá.

Potlačí rostoucí vlnu strachu a zkusí se posadit, ale nezvládne to. Nadechne se a zplna hrdla zakřičí, jenže hlas se k ní vrací ozvěnou od okolních stěn. Volá a řve, dokud úplně neochraptí.

Nikdo nepřijde. Protože ji nikdo neslyší.

Znovu zavře oči. Cítí, jak jí po tvářích stékají horké, zuřivé slzy. Cloumá s ní vztek, trýzní ji výčitky. Nedokáže myslet na nic jiného — až do chvíle, kdy v hrůze ucítí, jak jí na holou kůži došlápne první tlapka s ostrými drápy.

Považte, kdosi jednou řekl, že duben je nejkrutější měsíc. Určitě s tím nepřišel žádný detektiv. Krutost se totiž může odehrát kdykoli. Vím to, viděl jsem ji. Zima a tma přece jen trochu otupí hrany. Zato sluneční svit, ptačí cvrlikání a modré nebe dokážou být při téhle práci obzvlášť tvrdé. Snad je to tím kontrastem smrti a naděje.

Tenhle příběh začíná nadějí. Prvního května — a první jarní den. Myslím tím skutečné jaro. Pokud jste v Oxfordu někdy byli, víte, o čem mluvím. Tady dostanete buď všechno, nebo nic. Když prší, získává dlažba nevzhledně pochcaný nádech, zato když je slunečno a univerzitní budovy vypadají jako vytesané z mraků, nenajdete na světě krásnější místo. To vám říkám já — starý cynický policajt.

A při májové slavnosti vám město předvede své nejvýstřednější, nejvzpornější já. Trocha pohanství, křesťanství i bláznovství a jedno od druhého často těžko rozeznáte. Za úsvitu zpívá na vrcholku kostelní věže chlapecký sbor. U stánků s burgery, provozovaných nonstop celou noc, se tlačí hráči na niněru. Hospody otevírají v šest hodin ráno a polovina studentů má ještě naváto z předchozí noci. Dokonce i decentní obyvatelé severního Oxfordu se hromadně vyhnou do ulic s kvítím ve vlasech (myslíte si, že kecám, ale kdepak). Loni se oslav účastnilo víc než

dvacet pět tisíc lidí. Jeden z nich oblečený jako strom. Už se vám to rýsuje?

Tak nebo tak je to v policejním kalendáři velký den. A ten, komu připadla služba, si tentokrát vytáhl sirku s hlavičkou, ne bez ní. Začíná se sice vražedně brzy, což není nic moc, ale málokdy se něco přihodí a neustále vám někdo nabízí kafe a sendviče se slaninou. Tak to aspoň bylo, když jsem o slavnosti sloužil naposledy. To jsem býval pochůzkář. Dávno předtím, než se ze mě stal detektiv.

Ale letos je to jiné. Letos není vražedný jenom brzký začátek služby.

. . .

Když Mark Sexton konečně dorazí k domu, má dobrou hodinu zpoždění. V tuhle denní dobu by očekával hladký průjezd městem, ale em čtyřicítka byla ucpaná a řada aut se táhla zpátky až k Banbury Road. A jakmile konečně zahne na Frampton Road, cestu mu pro změnu zablokuje stavařské auto. Sexton zakleje, zařadí zpátečku a pneumatiky jeho porsche ostře zapiští. Konečně otevře dveře, vystoupí a jenom těsně mine kaluž zvratků na chodníku. Znechuceně se podívá dolů a zkontroluje si podrážky. Co to s tímhle podělaným městem dneska ráno je? Zamkne vůz, zamíří ke vchodovým dveřím a zašátrá v kapse. Hledá klíče. Aspoň že konečně sundali lešení. Koupě nemoovitosti trvala mnohem déle, než čekal, ale snad se to i tak stihne do Vánoc. Pokud budou mít štěstí. Prohrál dražbu domu na vzdálenějším konci Woodstock Road a nakonec musel navýšit nabídku, aby dostal aspoň tenhle, ale až

se vyřídí formality, stane se z toho tady zlatý důl. Zbytek obchodu s realitami sice možná stagnuje, ale v tomhle městě se Čiňani a Rusové starají o to, aby ceny za domy nikdy neklesaly. Do Londýna slabá hodinka jízdy a jenom o tři ulice dál prestižní soukromá chlapecká škola. Jeho ženě se sice představa poloviny dvojdomu moc nezamlouvala, ale řekl jí: Jenom se na něj podívej — vždyť je obrovský. Pravý viktoriánský dům, čtyři nadzemní podlaží plus sklep, který má v plánu přeměnit v supermoderní vinný sklípek a domácí kino (s čímž se ženě pravda zatím nespokojila). A ve vedlejším domě bydlí nějaký stařík. Ten zřejmě nebude pařit až do rána. Je sice vidět, že s péčí o zahradu si soused hlavu neláme, ale vždycky můžou postavit treláž. Zahradní architekt říkal něco o špalírových stromcích. Trochu si připlatíte, ale efekt je okamžitý. I když ani ty nevyřeší problém s výhledem. Obrátí se ke zrezivělé cortině posazené na cihlách před domem číslo třicet tři. Hned vedle stojí tři bicykly, řetězem přikurtované ke stromu. A z hromady tlejících palet a černých plastových pytlů přetékaají na chodník prázdné plechovky od piva. Ležely tam, už když sem přijel poprvé. To bylo před dvěma týdny. Strčil tomu dědkovi do schránky vzkaz, aby je uklidil. Jasně že to neudělal.

Dveře se otevřou. V nich stojí Tim Knight, projektant, a v ruce drží roli svinutých plánů. Zářivě se usmívá a mává klientovi na pozdrav.

„Rád vás zase vidím, pane Sextone. Určitě budete nad míru spokojený s tím, jak jsme pokročili.“

„Tak to kruci doufám,“ pronese Sexton s těžkou ironií v hlase. „Dnešní ráno je pěkně na pytel.“

„Začneme nahoře.“

Oba muži stoupají po schodech a holé dřevo jim vrže pod nohama. Nahoře vyřvává na plné pecky nějaká lokální stanice, ve většině místností pracují řemeslníci: v nejvyšším patře dva zedníci, v přílehlé koupelně instalér, na okenních rámech dělá restaurátor. Někteří se na Sextona podívají, ale on jim nevěnuje ani pohled. V ruce drží tablet, zaznamenává si všechny práce na domě a většinu dělníků zasypává otázkami.

Nakonec dojdou až dozadu do nástavby, kde místo původního cihlového přístavku vznikl rozlehlý prostor s prosklenou kovovou konstrukcí přes celou stěnu. Zahrada se svažuje dolů a přes vysoké stromy lze odtud obdivovat georgiánskou eleganci Crescent Square. Sexton by si přál, aby si mohl dovolit jeden z tamějších domů. Ale co, od chvíle, kdy koupil tenhle, vzrostly ceny na trhu s nemovitostmi o pět procent, takže si nemá nač stěžovat. Dožaduje se, aby s ním architekt prošel plány kuchyně („Ježiši, koukám, že za šedesát táců toho člověk moc nedostane, co? To tam do háje nebude ani posraná myčka?“), potom se otočí a pohledem hledá dveře do sklepa.

Knightovi se v obličeji zračí obavy.

„No, víte, k tomu jsem se právě chtěl dostat. Ve sklepe nastal menší zádrhel.“

Sexton sraští čelo. „Jak to myslíte, zádrhel?“

„Včera mi volal Trevor. Jedná se o společnou dělicí zeď. Než se pustíme do opravy, budeme potřebovat povolení. Jde o to, že jakmile na ní cokoli upravíme, bude to mít vliv i na vedlejší dům.“

Sexton se zamračí. „Proboha, nemůžeme si dovolit, aby se do toho vložili ještě právníci. Tak v čem je sakra problém?“

„Chlapi začali sundávat omítku, aby mohli vyměnit elektrické vedení, ale část cihel byla v dost dezolátním stavu. Kdoví kdy byla paní Pardewová tam dole naposledy.“

„Kráva pitomá,“ zamumlá si pro sebe Sexton a Knight se rozhodne předstírat, že jeho poznámku neslyšel. Na to je tenhle barák příliš lukrativní zakázka.

„Každopádně,“ pokračuje, „mám obavu, že jeden z mladších dělníků včas nepostřehl, s jak zteřelým materiálem má tu čest. Ale nemusíte si s tím dělat starosti. Hned zítra dorazí statik...“

Jenomže Sexton už se dere do sklepa. „Uhněte, podívám se na to sám.“

Oba muži scházejí dolů a nad hlavami jim problikává unavená žárovka. Ve sklepě je cítit plíseň.

„Dávejte pozor, kam šlapete,“ upozorní ho Knight, „některé schody nejsou bezpečné. Tady v té tmě si můžete snadno srazit vaz.“

„Nemáte baterku?“ zeptá se Sexton. Je o několik kroků napřed. „Je tu tma jako v prdeli.“

Knight mu ji podá, Sexton si posvítí a okamžitě pochopí, v čem je problém. Barva zpuchřela a odlupuje se, pod ní jsou vidět zbytky žloutnoucí omítky, většina cihel se drolí a odpadá z nich šedivá plesnivina. Od podlahy až ke stropu se táhne prasklina, do níž by snadno šlo strčit prst a která tu předtím nebyla.

„Kristepane, neříkejte mi, že to bude chtít podepřít celej tenhle zatracenej barák. Jak to mohlo stavebnímu znalci uniknout?“

Knight se tváří omluvně. „Paní Pardewová měla stěnu kompletně obloženou, takže až k ní se nedostal.“

„Ale hlavně: jak to, že kurvafix nikdo nehlídal toho idiota, co mi z té zasraný zdi vyrval kusy cihel...?“

Pak Sexton zvedne ze země kladívko a začne do jednotlivých cihel dloubat. Architekt postoupí o krok dopředu. „To bych nedělal. Vážně...“

Odpadne jedna cihla, potom druhá a nakonec se jim do prachu k nohám zřítí notný kus zdi. Tentokrát už Sextonovy boty nevyvážnou bez pohromy, ale on si toho nevsímá. Stojí tam a s otevřenou pusou zírá na stěnu před sebou.

Zeje v ní díra snad patnáct čísel široká.

A v šeru za ní je vidět něčí tvář.

. . .

Na policejní stanici v St. Aldate si Gareth Quinn, čerstvě povýšený na seržanta, dopřává druhé kafe a třetí toast. Luxusní kravatu má přehozenou přes rameno, aby mu na ni nepadaly drobky. Drahá vázanka mu samozřejmě ladí s neméně nákladným oblekem a vzezřením člověka, který je příliš chytrý na to, aby z něho byl pouhý řadový polda. A že je Quinn elegance sama, to snad ani netřeba zdůrazňovat. Kancelář na ústředí je poloprázdná. Kromě Quinna je tu jenom Chris Gislingham a Verity Everettová. Nikdo jiný zatím nedorazil. Tým teď nedělá na žádném velkém případu a detektiv inspektor Adam Fawley tráví celý den na konferenci. Tím se všem naskytla vzácná možnost pozdějšího začátku pracovního dne, následovaná nadějnou vyhlídkou na spoustu papírování a úředničiny.

V jednu chvíli se rozvířený prach pomaloučku snáší v paprscích slunce, které sem pronikají žaluziemi, Quinn šustí stránkami novin a místností se line vůně čerstvé kávy. A vtom zazvoní telefon. Je devět sedmnáct.

Quinn se natáhne a zvedne sluchátko.

„Policejní oddělení v St. Aldate.“ A potom: „No do hajzlu. Víte to jistě?“

Gislingham i Everettová vzhlednou od stolu. V souvislosti s Gislinghamem obvykle padají výrazy jako „silný“ a „robustní“, a to zdaleka nejen proto, že se čím dál víc zakulacuje. Seržantem se — na rozdíl od Quinna — nestal a s ohledem na svůj věk už asi ani nestane. Ale nesudte ho podle dosažené hodnosti. Každá kriminálka potřebuje člověka, jako je on. Kdybyste se topili, přáli byste si, aby za záchranné lano tahal právě Gislingham. A pokud jde o Everettovou, platí totéž — nesmíte dát na první dojem. Možná vypadá jako pětatřicetiletá slečna Marplová, ale je taky tak houževnatá. Aneb jak vždycy říkává Gislingham: Ev musela být v minulém životě bladhaund.

Quinn ještě pořád telefonuje. „A v tom vedlejším domě nikdo neotvírá? Dobře. Ne — přebíráme to. Vyřídte strážníkovi, ať tam na nás počká. A zajistěte, aby na místo dorazila aspoň jedna policistka.“

Gislingham už si bere bundu. Quinn položí telefon, vstane od stolu a přitom si naposledy kousne do toastu. „To byla spojovatelka. Volal jim někdo z Frampton Road. Tvrdí, že ve sklepě sousedního domu našli nějakou holku.“

„Ve sklepě?“ zopakuje Everettová udiveně.

„Omylem prokopli spojovací zeď. Vedle v baráku podle všeho žije nějaký starý chlap, ale nemůžou se na něho dozvonit.“

„A do řiti.“

„Jo. To sedí.“

Když zastavují před domem, vidí, že v okolí už se shlukuje dav lidí. Někteří z nich jsou od pohledu dělníci z čísla třicet jedna, vděční za každou pauzu, za kterou je Sexton neseřve. Dál tam nejspíš bude několik sousedů a taky početná skupinka vyžilých flamendů s květy ve vlasech a plechovkou piva v ruce. K dotvoření poněkud surreální atmosféry přispívá i plastová kráva v životní velikosti stojící u obrubníku. Je zabalená do květinového ubrusu a do rohů má vpletené narcisy. Několik tanečnicků morisky začalo s improvizovaným představením přímo na chodníku.

„No potěš,“ poznamená Gislingham, když Quinn vypne motor. „Myslíte, že bychom je mohli sebrat za nedovolené parkování tamhletoho?“

Všichni tři vystoupí z auta, a zatímco přecházejí přes cestu, na druhé straně zastaví dva hlídkové vozy. Jedna žena z davu na Quinna zapíská. Když se na ni otočí, ženská se může potřhat smíchy. Z aut vystoupí tři uniformovaní policisté a připojí se k nim. Jeden z nich nese beranidlo. Přijela s nimi i jedna policistka, Erica Somerová. Gislingham si všimne, jak se po sobě Somerová s Quinnem po očku podívají. Postřehne i pobavení v jejich očích, když uvidí Quinnovy rozpaky. Takže je to pravda, pomyslí si Gislingham. Měl podezření, že spolu něco mají. Zrovna nedávno říkal Janet, že na ně u automatu

na kávu narazil už tolikrát, že to prostě nemůže být náhoda. Ne že by se Quinnovi divil — Somerová je kus. Slušší jí to dokonce i v uniformě a pohodlných nízkých botách. Gislingham jenom doufá, že toho od Quinna děvče moc neočekává. Quinn není zrovna ztělesněná věrnost.

„Víme, jak se jmenuje ten starý chlap z čísla třicet tři?“ zeptá se Quinn.

„Jistý William Harper, seržante,“ odpoví Somerová. „Už jsme volali i sanitku pro případ, že by tam dole skutečně byla nějaká dívka.“

„Snad krucinál vím, co jsem viděl.“

Quinn se otočí. Uvidí chlapa v obleku, jaký by si sám koupil, kdyby na to měl. Vypasovaný střih, látka protkaná hedvábnou nití a bordó saténová podšívka dokonale ladící s nachovou košilí a starorůžovou puntikovanou kravatou. Jako by měl na čele napsáno MANAŽER Z LONDÝNA a pod tím dovětek NASRANÝ AŽ NA PŮDU.

„Poslyšte,“ řekne ten člověk, „jak dlouho to ještě bude trvat? Ve tři mám schůzku s právníkem, a jestli bude na silnici stejná zácpa jako ráno...“

„Promiňte, pane, a vy jste kdo?“

„Mark Sexton. Bydlím tady vedle. Nedávno jsem ten dům koupil.“

„Takže to vy jste nás zavolal?“

„Jo, to jsem byl já. Zrovna jsme se byli s architektem podívat ve sklepe, když část stěny povolila a zřítíla se. A tam uvnitř je nějaká holka. Dobře vím, co jsem viděl. A nemám v krvi dvě promile jako ta horda tamhle. Se zeptejte Knighta — taky ji viděl.“

„Dobře,“ odvětlí Quinn a kývne na strážníka s beranidlem. „Podíváme se na to. A mohli byste probůh